

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

KAI

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 39. Φεβρουαρίου 16.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΛΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1858.

**Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.**
(Έκδιδεται κατά ΚΤΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς Κ.Κ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	"	6.
Προπληρωτέα ἑτάσιος Συνδρομῆ.	" . . .	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἔξημηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	. . .	3.
Προπληρωτέα ἑτάσιος Συνδρομὴ τουρκικὴ λίρα.	. . .	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἑτάσιος τάλ. αὐστρ..	. . .	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰορδ. Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	. . .	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιοῦμεν πρὸς τὰ φιλόμουσον κοινόν, διετού Κύριος Κάρολος Ποτέν καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς γλωσσῆς ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύῃ εἰς τὸν ἐπιθυμούσατα, σιουδάτοτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικὸν ή μαθητορήματα εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τείχην.

Ἐπίσης παντοιεῖδη ὅλου γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.

- * Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- * Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- * Φυσικῆς, Ἰστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- * Κειρουργικά.

Ὑποδείγματα καὶ διαφορὰ ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοιεῖδη πρὸς χρηματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κύριῳ Καρόλῳ Ποτέν, εὑρίσκεται το Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὀλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς τον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὥραιών εἰκονογραφιῶν — καὶ τεμάται, διεμένου ἀγγλιστὶ, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδετού 7,75.

Ἐπίσης, διὰ συλλογὴ ἐκ 1,000 περίποιο, διαφόρους ἴστορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ προμηθεύεται εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ίδιῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 κοιτ. 3, κατ' ἀναλογίαν ἔκατον ἀντίτυπον.

Ὀστις δὲ θεῖει προμηθεύεται αὐτῷ τῷ ἀντίτυπον δραχ. 75 ἢξ ἀγορᾶς διαφόρου παρὰ αὐτῷ εὐρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ιανουαρίου, θέλει ἐξειδωρεῶν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — L. Journal pour Tous —

Ἄλι παραγγελίαι γίνονται διὰ παρὰ τῷ Κύριῳ Ποτέν διὰ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Αβδηρίτου.

ΜΙΑ ΕΩΡΗ ΕΝ Τῷ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΕΛΛΙΩΝΟΣ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

— Τελοσπάντων, γυναικα, ἑτοιμάσου νὰ διατκεδάσωμεν αὔριον κ' ἔγώ, καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδιά μας. Τελοσπάντων, δέξα σοι δὲ θεός! ἔχομεν ἀσκετὰ καλὰ τοὺς τρόπους μας, καὶ μὴν ἀρχίσῃς πάλιν μὲ τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ τὰ συνειθισμένα σου, τοῦτο κ' ἐκεῖνόν διότι δὲ διάβολος νὰ σκάσῃ, αὐτὴ τὴν φρεσὶ δὲν θὰ σου περάσῃ. Φθάνει, διτι δοσις φορατὶς ἔως τώρα, ηθέλησκ νὰ σου πῶ — γυναικα πᾶμε στὴν ἐξοχή γυναικα, πᾶμε κ' ἐμεῖς στὸ τάδε παναγύρι, ποῦν πάγει δλος δ κόσμος — σὺ πότε μὲ τ' δόντι σου, καὶ πότε μὲ τὴν καρδιά σου, ήσουν πάντα τοῦ θανατᾶ, καὶ εὑρίσκεις πρόφασι, νὰ μὴ μοῦ κάμης ποτὲ τὴν γνώμην. Τί, ἀλήθεια, κάθεις βράχι: εἰς ταῖς στήλαις, εἰς τὸν περίπατο δόλιοναγή, νὰ κάθεσαι εἰς ἓνα ζεστὸ βράχο, γιὰ νὰ βλέπης ἀντικρύ τὸ κοινωνίο, καὶ νὰ τρέχουν τὰ μυάτια σου σὰν τῆς Καλλιρρόης τὸ νερό, ἐνδι μὰ τὴν ἀλήθεια, μήτε φωμὲι σου λείπει μήτε νερό. . . .

— Μὰ, καλέ μου, . . .

— Μή, καλή μου, χίλια συμπάθιο μὲ ἄφρες με νὰ μιλήσω κ' ἔγώ μη φορά πρῶτος, γιατὶ κρυφὸ καῦμὸ τῶχω, ὅπου πάντα μὲ προπέρνεις· καὶ ἀν σου πῶ καὶ κάνενα λόγο παρεπάνω, δὲ θεός τὸ ἔξερει μὲ τὶ πόθο, (διότι τέλοσπάντων ἀνδρας σου είμαι,) τὰ κλάμματα στὰ μυκήτια τῶχεις, καὶ μὲ κάμνεις νὰ γίνωμαι ἄλλος ἢξ ἄλλου, ὅταν ἀκούσω νὰ μοῦ λέσ, ὅτι εἰς τοῦ Πατέρων σου τὰ χέρια ήσουν ἀλλέως μαθημένη, μὲ συναυκστροφαῖς καὶ διατκεδάστεις, καὶ διτι τάχα ἐξέπεσες ἡ εὐγνήνια σου εἰς ἔνδις χωριάτη χέριαν· καὶ μοῦ φχίνεται ὃς νὰ μοῦ λέσ, ἐντρέπομαι νὰ ἔγω τέτοιον ἀνδρά στὸ πλευρό μου, καὶ γιαυτὸ δὲν περπατῶ ποτὲ μαζῆ σου. . . .

— Ήλθες πάλι, καθὼς βλέπω, μὲ ὀψεῖς, καλέ μου, διὰ νὰ μὲ κάμης νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν κατηραμένη τύχη, ήτις ἐπτάχευτε τὸν πατέρα μου καὶ μὲ ἄφρεσν ὄφανὴ εἰς τὰ δικά σου χέρια, διὰ νὰ μὲ βασανίζῃς . . .

— Καὶ ποιὸς πταίει; ἔγδι σοῦ λέγω νὰ λυποῦμαι: ἔξοδα, διότι δόξα σοι δὲ θεὸς, ἔχομεν τοὺς τρόπους μας, πᾶμεν νὰ διασκεδάσωμεν.

— Δὲν θέλω, ἀδελφὲ νὰ διασκεδάσω, καθὼς θέλεις σὺ, ἔγδι εἶπας εὐχαριστημένη νὰ πάρω τὰ παιδιά μου, καὶ νὰ κάμω ἕνα γύρο δισφ ποὺ νὰ κουρασθῶ ἐνῷ σὺ σοῦ ὅρέσαι νὰ εῖσῃς τὸν ἑνακουμπάρο, τὸν ἄλλον ἀδελφοπηγὸν καὶ ὅπου καὶ ἀν κυβῆτρες καὶ ὅπου καὶ ἀν σταθῆς, καλῶς νὰ σε εὔρω καὶ καλῶς νὰ μὲ εὔρης, δοσις φορτίς ἔθγήκαπιν μαζῆ, ἀντὶ νὰ μὲ κρατῆς σὲ κρατῶ καὶ γυρίζωμε στὸ σπίτι μας διποὺ κακὸ σοῦ θέλει: κι' ὅπου σ' ὁργίζεται . . . Άφες με λοιπὸν νὰ κάμω τὸ γύρο μου ὅπως μὲ ἀρέσαι, καὶ νὰ βράζω μὲ τὸ ζουμί μου, γιὰ νὰ μὴ μὲ κάθηται καὶ βλασφημῶ τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή. . . .

— Αἴ, γυναῖκα, γυναῖκα! δὲν εἰξέιρω, μὰ τὴν ἀλήθεια γράμματα, γιὰ νὰ κρίνω πόσο δίκιο ἔγειρες δύμως δὲν πρέπει δὲ νὰ ἡγαινεῖ καὶ τὸσι παράξενη, καὶ νὰ θέλης νὰ ζῆς μόνον γιὰ τὸν ἑαυτόν σου. ἔχομεν καὶ παιδιά· ἡ «όρη μας» είναι δεκαπέντε χρόνων τώρα, καὶ εἰς τέτοια ἡλικία, ἀν δὲν ἔξεγκασες τὰ δικά σου, θέλει νὰ πάρη κάνεις καὶ τὸν ἀέρα του, νὰ περιπατῇ νὰ διασκεδάζῃ καὶ δηγὶ νὰ ἡγαινεῖς περιωρισμένη νὰ φυλάγῃ τὴν ποδιά τῆς μητέρας της ἀν καὶ χωρὶς αμφιβολίαν, ἡ ποδιά σου είναι ἀρκετά φυλαγμένη . . .

— Οχι δὲ, ήσυχάστε παρακαλῶ.

— Γυναῖκα! καλὴ μου γυναῖκα, δὲν θέλω νὰ μοῦ κακιώνης αὐτὴ σου τὰ λέγω, διότι δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω πάντα μοναχὴ σὰν κουκουβάγια, καὶ νὰ κλεισταὶ μὲ ταῖς δρυιθεῖς, ἀκόμη δὲν βραδιάσῃ δὲ θεὸς τὴν ἡμέρα ἔπειτα ἡ καρφή μας. . . .

— Καὶ μολαταῦτα, ήξεύρεις πολὺ καλά, δητὶ ἀν δηγὶ καθ' ἐσπέρας, ἀλλὰ πότε καὶ πότε μᾶς ἔρχονται καὶ μᾶς ἀνθρώποι καὶ ἡ Χαρίκλειά μας . . . ,

— Μάλιστα, εἰξένω πῶς μᾶς, ἔργεται συναναστροφὴ, χωρὶς ποτὲ νὰ λείπῃ καὶ δὲ οὐρίος Μερμελένιος ἔκεινος δὲ νέος φροτής του Πανεπιστημείου, διποτὸς σπουδάζει νὰ γίνη περιφήμος φευτολόγος, δικηγόρος δηλαδὴ, καθὼς ὅλοι οἱ νέοι μας δὲ, ἡ Γιατρὸς ἡ ιανηγόρους, καὶ αὐτὸν θεὸς γιατρέωντας ἀναμεταξὺ τους, καὶ θεὸς κυτάζουν ποιὸς νὰ γελάσῃ τὸν ἄλλον γιὰ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ κόκκαλο.

— Βέβαια! δὲν σοῦ ἀρέσαι.

— Οχι δὲ, μὲ ἀρέσαι ἀν θέλεις αὐτὴς δὲ Κύρη Μερμελένιος διότι τὸ ἔρδιξ ὅλιγο εἰς τὸ βομαντικό, καθὼς τὸ λέγεις ἡ νεολαία καὶ γελῶ, δηταν καμπιά φορὰ τὸν βλέπω νὰ στροφογυρίζῃ τὸ μυράτι του, καὶ τὸν ἀκούω νὰ λέγῃ τὸν οὐρανό! τὴ γῆ! τὰ ἀστέρια . . . Χά, χά, ἔχει καὶ ἔνα ἄλλο ἀκόμη, ποῦ μὲ κάνεις νὰ ξεκαρδίζωμαι· δηταν ἀκουμέθη τὴν κεφαλή, εἰς τὴν παλάμη του καὶ κάμνεις τὸ μελαγχολικό καὶ γυρίζω καὶ βλέπω ἔκεινα τὰ γενάκια, τὰ διποτὰ ἀφίνεις καὶ φυτρόνουν, σὰν τοῦ τράγου, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ αὐτία του καὶ τὰ χείλη του . . .

Ἄς ἡγαινεῖ δὲ, ἀδιάφορον φευτολόγος ἡ βομαντικὸς φθάνει μόνον νὰ κερδίζῃ χρήματα, διότι αὐτὴ κάμνουν τὸν ἀνθρωπὸν τὴν σήμερον ἡμέρα, καὶ ἐν ἀληθινὰ ἀγαπᾷ καὶ ἔχει καλὸ σκοπὸ γιὰ τὴ Χαρίκλειά μας, θεὸς ίδουμε παρέκει.

Δὲν λέγω πῶς θεὸς τὸν δώσω, μὴ τε πάλιν πῶς δὲν θεὸς τὸν τὴ δώσω . . . Εὔχομεν ἀκόμη καιρὸ νὰ τρέξωμε . . . Αὐτὸς εἶναι ὑστερινὸς λογαριασμὸς, τώρα νὰ ίδουμε τὶ θεὸς κάμωμεν αὔριον πρέπει νὰ διασκεδάσωμεν, πρέπει τέλος πάντων κ' ἔμεις ἡ ἡμέρας ποῦ σίναι, νὰ πάμεν εἰς κάμψαν ἔξοχη, εἰς κανένα πανηγύρι· μὰ δὲν ἔχεις ιδέα, γυναῖκα· μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ βάλλῃ δὲ νοῦς σου.

— Ήποθέτω . . .

— Τὶ ύποθέτεις! ἄλλο εἶναι νὰ ύποθέτης καὶ ἄλλο νὰ ίδῃς. Επειτα σὺ, ἀρότου ἡθεὶς η Βασιλείας εἰς τὸν τόπο καὶ ἀποκατασταθῆκαμεν ἐδῶ, καὶ δόξα σοι δὲ θεὸς, ἐκάμψεις τὸ ἀμπελάκια μας καὶ τὰ χωραφάκια μας, ποτὲ δὲν ἡθέλησες νὰ διασκελίσῃς τὸ κατώφλιο μας καὶ νὰ βγῆς πέντε βήματα παρὰ ἐδῶ· ἐνῷ μοῦ φαίνεται πῶς οἱ Λόηνατοι, δηταν μάλιστα ἔχῃ κάνεις καὶ τοὺς τρόπους του, καθὼς ἔμεις δοξᾶ σοι δὲ θεὸς, πρέπει νὰ περιδιαβάζουν τούλαχιστον εἰς τὰ ἔξοχα, γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν τόπο τους. Τὰ Πατήσια, γυναῖκα, τὶ εἶναι τὰ Πατήσια; εἶναι Λόηνας η Κηφισιά τὸ ίδιο. Μὲ μία διαφορά, καθὼς ἔλεγεν, δὲ Κύρη . . . μιὰν ἡμέρα (διότι αὐτὸς δὲ, εἶναι γράμματιζόμενος καὶ ἀνακατόντεται εἰς τὰ πολιτικὰ) μὲ τὴν διαφορά, δητὶ τὴν ἐφημερίδην τὴν λεζανίνεις τὸ γιόρτα, ἀντὶ νὰ σου ἐλθῃ εἰς ταῖς δικτὰ τὸ πρωτό, καὶ πληρώνεις δέκα λεπτὰ περισσότερο γιὰ ἔνα γράμμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορά· ἔμπεις δύμως τὶ μᾶς μέλλει· μήτε ἐφημερίδαις, μήτε γράμματα περιμένουμε, οἰκονομία γυναῖκα! καὶ μήπως, έσσοι ζητοῦν τὴν ἔξοι, δὲν τὸ κάνουν κι αὐτὲς γιὰ οἰκονομία; καθὼς ζεύρεις ὅλοι οἱ ζεπεσμένοι λόρδοις (καὶ τέτοιους ἔχομεν πολλοὺς, ἀπὸ τοὺς ἔξευγενισμένους φαναριώτας μάλιστα) καθὼς μᾶς λέγουν, πηγαίνουν γιὰ νὰ εὑρίσκουν φτώνεις, τὸ ἐλάχιστο τὸ κρέας ἔχει δέκα καὶ εἴκοσι λεπτά δηλιγάτερον τὴν δική. Καὶ καταλαβαίνεις, γυναῖκα, δητὶ αὐτὴ εἶναι μία μεγάλη οἰκονομία, εἰς τετρακοσίαις διάδεκτις πρέσεις, δητοι πιθκῶν νὰ ἔξοδευσῃ ἔνα οἰκονομικὸ σπήτη, γιὰ δὲ λόκηληρο τὸν χρόνο, ίδου δὲ τους μᾶς κάνουν σχεδὸν εἴκοσιν. τριάντα δραχ. τὸ χρόνο κέρδος, ἀν ποῦμε, δητὶ κάθεται ὀλοχρονικῆς εἰς τὴν ἔξοχή, εἰδὲ καὶ μή, πάλι μὲ τὸ λογχηριασμὸ εύρισκεις πόσον μᾶς κάνει τρεῖς μῆναις καὶ ἔνας μῆνας ἀκόμη· εἴναι ἀλήθεια δύμως, δητὶ θέλεις κάνεις τόσα ἀμαζατικά διὰ νὰ πηγαίνεις καὶ νάρχεται, ἀλλὰ ἀδιάφορον φθάνει μόνον, δητὶ ζῆ κάνεις τόσον οἰκονομικά εἰς μίαν ἔξοχήν καὶ μὰ τὸ θεός! θεὸς πάμεν αὔριον, καὶ ἀν δὲ ἀρέσῃ, θεὸς καθησσώμεν γιὰ πάντα.

— Θεὸς πᾶμεν καλέ μου, ἀφοῦ τὸ θέλης διὰ διασκεδάσει, οχι δύμως, καὶ παντοτινά. Εἰξέύρεις δύμως καὶ ἔνα ἄλλο, πῶς ἔγδι δὲν ἡμπορῶ νὰ περιπατήσω, διὰ νὰ ύπάγω πεζή. . . .

— Καὶ ποιὸς σου εἶπε νὰ πᾶς πεκῆ; πιάνομεν ἔνατάμαξάκι; μήπως δὲν εὑρίσκονται τώρα ἀμάξια — παντοῦ, καλή μου, παντοῦ δέκασμος εἶναι γεμάτος, καὶ τόσον εὐθυνά, ὅποι μὲ τὴν ἀλήθεια, καθὼς ἐλέγαμε χθὲς καὶ μὲ τὸ γείτονά μας, ὅμποροι κανεῖς νὰ κάμη τώρα τὸν γύρο τοῦ κόσμου μὲ ἔνα ἀμάξάκι; καὶ νὰ τοῦ κοστίσῃ ὀλίγας μόνον δραχμαῖς; — Ἐπειτα δὲ, ἃς ἔξοδεύσωμεν καὶ ὀλίγα, ἔχομεν δόξα σοι δὲ θεός, καλὰ τοὺς τρόπους μας μὲ πιθανὸν καὶ νὰ μὴν εὐρωμεν ἀμάξάκι, τότε γιὰ νὰ μὴ χάσωμεν τὸ πανηγύρι καὶ γιὰ τὴν οἰκονομίαν, τὸ ἀμάξι τοῦ κομψούρου εἶναι εἰκαριό, ἡ χωρὶς νὰ ὑποχρεούμεθα τὰ ζῶα μας εἶναι, μὲ τὴν ἀλήθεια, τὰ καλίτερα.

Τι θέλεις ἐσύ, Γλάνκο μου, καὶ σὺ Κώστα μου τὸ ἀμάξι καλήτερα ἢ τὸ γαδουράκι;

— Τὸ γαδουράκι, πατέρα, τὸ γαδουράκι.

— Ιδὲ γυναῖκα, τὰ παιδιά μας πηδοῦν, πηδοῦν ἀπ' τὴν χαρά τους. Τὸ λειπόν ἀποφασισμένοι αὔρια ἔξοχη, πανηγύρι, μόνον ἔτοιμάσσου γιατὶ πηγαίνω νὰ μάθω εἰς ποιὸ μέρος γίνεται τὸ πανηγύρι. Ω, πανηγύρι, φαντάσου γυναῖκα, καὶ ἔξοχή σὺ μάλιστε ποῦ ἀγαπᾶς τὰ λουλούδια καὶ τὰς πρατινόδιες, δὲν θὰ σου κάνη καρδιά νὰ φύγει μαζε.

Εἶναι τοίτη ὁρά M. M. τῆς 22 Ιορίου, ἡμέρα παραμονὴ τῆς εὐτῷ ἐλαιώνη κατ' ἕτος πανηγυριζούμενης ἑορτῆς του . . . . καὶ ὁ καλὸς σύζυγος, θστις καὶ καλὰ τῷ ἐπῆλθε νὰ διασκεδάσῃ αὐτὸς ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του πατριαρχικῶς, εἰς μίαν πανήγυριν, ἀφθισμένοις μὲ δακρυσμένους σχεδὸν ἀφθαλμοὺς τῶν μὲν ἀπὸ Ολίψιν τῶν δὲ ἀπὸ χαράν, καὶ ἔτρεξε, καθὼς φανταζεσθε, νὰ μάθῃ ποῦ τελεῖται ἡ πανήγυρις, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἐπαύριον λίαν πρωὶ τὴν συγκεκι-νημένην οἰκογένειάν του.

Οὕτως, διασκεδίζων τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἀφῆκεν ἐντὸς αὐτῆς καὶ τὴν ίδέαν διότι μόλις ἔειπε θεός καὶ κάθε ἄλλο ἐσκέπτετο, ἡ τὴν διασκεδασίν, τὴν ἀποίκην ὑπεσχέθη εἰς τὴν σύζυγόν του. Δὲν εἶχε κάμει οὔτε πέντε βήματα ὅπόταν εἶδεν ἔνα τῶν γνωρίμων του — Αἴ, κύρ Δημήτρη! κράζει τὸν πλησιάζει, καὶ χωρὶς νὰ τὸν εἴπῃ οὐδὲ τὸ σύνθης — Καλημέρα, τὸ κάμρεις εἰς τὴν ώρειαν σου — τὸν λαμβάνει ἀπὸ τὸν βραχίονα, καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καρδὸν νὰ ἐρω-τήσῃ ἐκεῖνος τούλαχιστον, ἡ συνομιλία ἥρχισε, ἔναν δύναται νὰ συνομιλία, ὅταν δὲ εἰς πάντοτε λέγει, καὶ ὁ λέγων ἔχει τὴν ἀκαταμάχητον γλώσσαν καὶ τὴν εύρεταιν μανίμπιν, ήτις πάντοτε μεταξὺ λόγων ἐνθυμεῖται: καὶ τοῦτο κ' ἐκεῖνο τὸ γεγονός, καὶ μίαν νέαν ιστορίαν, ήτις εἶναι κατ' αὐτὸν ἀπαραιτήτως ἀναγκαία πρὸς διατάρησιν τῆς πρώτης, καὶ ήτις ἔχει ἀνάγκην νέων ἐπεξηγήσεων ἀπαιτούντων σχόλια Ὅστε δὲν ὑπάρχει πλέον δικαιολογημένη ἀφορμὴ νὰ πάντη. Ή μία ιστορία συνεπιφέρει, τὴν ἄλλην, καὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν, θστερον ἀπὸ δλίγον ὁραν, δὲν ἐνθυμεῖσαι πλέον περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Βέβαιον εἶναι δὲ ὅτι καὶ ἐλέγων τὸ ἐλησμόνησε διότι, ἐνῷ ἥρχισε ἀπὸ τὴν εὐ-

φορίαν τῆς ἀμπέλου του, ἐνθυμήθη τὸν πατέρα του, θστις ἡτον προστὰς πρὶν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος: καὶ ὅπο τὰ πλούτη καὶ τὰ θαύματα τοῦ καὶ λοιποῦ ὅλας ἡτον ἐποχὴν δὲν ἔχουσιαζε τι οὐδὲ τὴν τιμὴν, οὐδὲ τὴν κεφαλὴν αὐτὴν μεταβαίνει, διότι ὁ λόγος τὸ καλεῖ, εἰς τὴν ἐξιστόρωσιν τῶν οἰκειωτῶν του ὑποθέσεων γωρὶς νὰ παραλείπῃ τὴν διηγήσιν τῶν διαφόρων μαχῶν εἰς ἀς εὑρεθῇ καὶ οὗτος, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς ἀκροπόλεως τὶ τὸν ἔλεγεν εἰς συστρατιώτης του, δι' ἓνα ηρωα, θστις πάντοτε μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι ἔσφαζε γιλιάδας καὶ τέλοσπάντων λέγει τόσα, δσα καὶ ἡ Χαλιμά συναρμολογεῖ ἐκεὶ ὅπου ἡ μία ιστορία προκαλεῖ τὴν ἄλλην, καὶ τότε μόνον δύναται νὰ διακοπῇ, δτε διεργόμενοι ἀπὸ τὸν συμβολικῶν ἀνηρτημένον κλάδον ἐλαῖς, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ δροσίσῃ τὸν ἀποξηραθέντα ἐκ τοῦ λέγειν λάρυγγά του.

Ἀν δημος καὶ τότε θελήσῃς νὰ κάμης μίαν παρατήρησιν, θὴ νὰ εἰπης καὶ σὺ δύω λέξεις, τὴν γνώμην σου.

— Μὲ συρπάθιο . . . σοῦ λέγει, ἀδελφοποτὲ, καὶ σὲ διακόπτει προσφέρων σοὶ ποτήριον πλήρες οἶνου, δι' οὐ σοῦ φράζει τὸ στόμα δὲν ἐτελείωσα ἀκόμα τὴν διμιλίχην μου — τὰ λόγια εἴκαι, βλέπεις, καθὼς τὰ κεράσια πιάνεις ἔται καὶ κρεμοῦνται πολλά . . . Καὶ ίδου ἀπὸ διμιλίχης εἰς δμιλίαν, καὶ ἀπὸ τὸν ἔνα εἰς τὸν ἄλλον κλάδον τῆς ἐλαΐς, ὃς τὸ φλύαρον πτανόν, ἐλπιζόντης δὲν καλὸς σύζυγος καὶ τὴν πανήγυριν καὶ τὴν ἔξοχήν καὶ στρωμένος εἰς ἔν δύσησιν εἰςημερώθη στουπὶ, δὲ φίλος, στρῶμα ἔχων τὸ ἔβλιγον θρανίον καὶ τὴν στέγην ἐφάπλωμα· ἔως οὐ τὸ φῖς τῆς ημέρας τὸν εὔρεν ἔξηπλωμένον εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἀδελφοποτοῦ του.

Τότε ἐνθυμήθη τὴν ὑπερσχεσιν, τὴν οποίαν ἔδωκεν εἰς τὴν σύζυγόν του, καὶ τὴν ἀντασχίαν, τὴν διποίαν θὲν δέοκτιμασεν ἡ ταλαιπωροὶ! Ἐφρόντισε λοιπὸν νὰ τὴν εἰδοκοίησῃ, δτι νὰ μὴν ἀνητυχῇ, δτι μετ' ὀλίγον φύθεις ἀπὸ τὸ ἔξοχο κόν, δπου εἶχεν μεταβῆ ἐπεισμένως, διότι ἔμαθεν, δτι εἰς τὸν ἐλαϊνα εἶχεν ἐκραγῆ πυρκαϊά, καὶ τὴν παράγγειλε νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὴν πανήγυριν. Τοῦτο δὲ δεικνύει, δτι ο οἰκοκύρας αὐτὸς δὲν ἦτο κακῆς διαθέσεως, ἀλλ' ἀνθετοπος τοῦ κόσμου, δλοστρόγυγος κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, εὐδιάθετος πάντοτε, καὶ ἀξιαγάπηος παρὰ πάντων, ἔξαιρουμένων τῶν ἀδιολέσχων, οἵτινες ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν συναντρέψῃ, καθόσον οὐδέποτε τοῖς ἄφινεν εὐκαρίψιν νὰ ἔξασκήσωσι τὴν ἐκανόττα των.

Εἶναι ἀνθρώπος κοπυογυρισμένος, καὶ εἰπεύρει τόσα ώρατα καὶ διασκεδαστικά πράγματα, δι' ἐκεῖνον, θστις εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ ἀκούῃ. Εἴκαμε επιχειρήσεις εἰς τὴν ζωὴν του πολλάς ἐξ ὅν δημος ἐνθυμεῖτο μόνον τὰς ἐπιτυχεις. Εὐτυχής χρακτήρ! Πιώποτε, ἐλέγει, δὲν ἀνησύγει διὰ τὸ μέλλον, μήτε πάλιν διὰ τὸ δυστυχεῖς ἐνεστώς ἀθηρημένος καὶ χωρὶς πολὺ νὰ συγχίζεται, πάντοτε διώρα μίαν καλὴν δψιν εἰς δύσκολόν τινα ὑπόθεσιν. Αν δημος ἔβλεπεν, δτι πλέον δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς

σωτηρίας καὶ ἡ ὑπόθεσις κατεστρέφετο· τότε ἐξήρχετο ἀπὸ πρωτεῖς τῆς οἰκίας του καὶ ἐπέστρεψεν μὲ τὴν συνοδίαν πάντοτε δύω φίλων, οἵτινες ὑπεστρίζοντο αὐτὸν, στηρίζομενοι καὶ ἐκεῖνοι, καὶ τὸν παρέδιδον εἰς τὴν καλὴν του σύζυγον, ἥτις μόλις κατόρθων νὰ τὸν σίση νὰ συρθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης, τὴν ὁποῖαν κατεστάλαζεν ἔως ἂν συνέλθῃ, ἀπὸ τοὺς κορποὺς, δισούς ἐσύναξε εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐκείνην ἐν τοῖς καπηλείοις ἐκδρομήν του.

Καὶ μολαταῦτα ἦτον γενικὸς τοῦ κόσμου φίλος· αὐτὸς εἶναι ὁ καλήτερος ἔπαινος, τὸν δποτον δύναται τις νὰ τῷ ἀποδῶσῃ.

Η σύζυγός του ἡπία, δισον ζωήρδες ἦτον ἐκεῖνος, ἦτον μία ἀπόδειξις τοῦ ἀξιώματος, διτὶ τὰ δύω ἄκρα συναντῶνται, ἀφοῦ καὶ τὸ ζεῦγος αὐτὸν εὑρίσκετο εἰς ἀρμονίαν.

Η θυγάτηρ των εἶναι δεκαπενταετής, εἶναι χαρακτήρος δειλοῦ καὶ λαλεῖ ὅλιγα. Τὸ δὲ τῶν τέκνων του εἶναι διωδεκαετής, καὶ τὸ ἔτερον δεκαετής, τῶν δποίων ὁ γνήσιος χαρακτήρας ἀπὸ τοῦδε κολακεύει τὸν πατέρα.

Αὐτὴν εἶναι ἡ οἰκουγένεια, ἥτις τὴν πρωταν κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ οἰκοκύρου, ἡτοιμάζοντος, ἐκαλλιωπίσθη καὶ ἀνένευε τὴν ἐμφάνισίν του.

Άλλ' εἶναι σχεδὸν μεσημβρίαν καὶ εἰς μάτην ἀναμένουσι τὸν οἰκοκύρην, διτὶς τίς οἴδεν δποίας πάλιν πυρκαϊάς ἔπασχε νὰ σθέσῃ. Εἴν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἔρθησε καὶ ὁ Κύριος Μαρμελένιος εἰς ἐκτακτούς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας, καὶ μαζίθων τὸ αἴτιον τῆς ἀναστατώσεως εἰς τὸν συνήθη καλλωπισμὸν των ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ λάθη μέρος εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτὴν ἐκδρομήν. Αἱ δραι δμωας παρέργουνται καὶ ὁ πατριάρχης δὲν φαίνεται. Η θυγάτηρ ἀναστενάζει, προσβλέπουσα ἀνὰ πᾶσαν σιγμὴν εἰς τὸ δρολόγιον τοῦ βορυχαντικοῦ δικηγόρου, διτὶς ἀναστενάζει προσβλέπων εἰς τοὺς δράσιους σφραγίδας ἐκείνης καὶ αὐτὸς ὁ δικηγόρος Γιάνκος καὶ ὁ Κώστας προσβλέποντες εἰς τὰ ἔορτινά ἐνδύματά των ἀνεστέναζον ἐπίσης, ἀνύπομονοῦντες πότε θὰ φανῶσιν εἰς τὴν πανήγυριν, διὰ νὰ κινήσωσι τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ὀμηλίκων των. Μόνη ἡ μήτηρ διατηρεῖ τὸ εύθυμον ἥθος καὶ δὲν ἀνησυχεῖ. Μετὰ εἰκοσαετῆ συζυγικὴν ἀρμονίαν, μία καλὴ οἰκοκύρα, συνηθίζει νὰ περιμένῃ τὸν καλόν της οἰκοκύρην.

Τέλος περὶ τὴν μεσημβρίαν, φθάνει καὶ ὁ σύζυγος συνοδευόμενος παρ' ἐνὸς ἄλλου Ἑρμηγινοῦ ὡς ὁ τσίρος καὶ ἡλιοκαυμένου ὡς ὁ χαλκός, διτὶς προσπαθεῖ νὰ καιρετήσῃ ὑποκλινέστατα τὴν δυήγυρην καὶ προσκόπτει, ἐνῷ ὁ ἀγαθὸς οἰκοκύρης ἀνακράζει.

— Νά με τελοσπάντων! . . . Φαντασθῆτε, διτὶ διλούς δὲλητούς σμάνησα, τὸ πανηγύρι. Χίλια συμπάθιο! φίλοι μου. Εἶχα ἀνταμώσει ἔνα παλαιόν μου καὶ ἐπὶ τουρκίας φίλον μου, εἶναι αὐτὸς ποὺ βλέπεται, πόσον κακιρὸν ἔχω νὰ τὸν δῶ μήτ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι. Ά, πόσα δὲν ἔπαθεν ὁ δύστυχος! μὲ τὰ εἴπεν δλα, εἶναι περίεργα, εἰς τὴν ζωὴν μου, καὶ θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ἐνῷ θὰ πηγαίνομεν. Καὶ ποτὲ, μά

τὴν πίστιν μου δὲν ἥθελα τὸ ἐνθυμηθῆ ἀν δ φίλος μου, τὸν δποτον βλέπετε, δὲν ἔλεγε.

— Τί ἔμμορφος καιρός! πόσω ἥθελα νὰ ἥμουν εἰς μιὰν ἐξοχή.

— Ά, ἔκραξα, κτυπήσας τὸ πρόσωπό μου διότι μου ἥλθε στὸνοῦ τὸ πανηγύρι· καὶ σὺ καλὴ μου, ποῦ μ' ἐπερίμενες. Εἶπα τότε εἰς τὸν φίλο μου, ἀν θέλῃ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ εἰς τὸ πανηγύρι γιατί, λέγει ὁ λόγος δσοι περισσότεροι τρελλοί εἶναι, τόσῳ περισσότερο, γελᾷ κἀνεῖς. Λοιπόν, μὲ συμπάθιο καλή μου γυναῖκα, είστε ἔτοιμοι, καθὼς βλέπω νὰ στείλω νὰ εὔρω μιὰν ἀμάξα, ἡ περιμελεύτε με κ' ἔφυτα.

Καὶ ἀφήσας δλους ἐν τῇ οἰκίᾳ δ ἀγαθὸς οἰκοκύρης ἐπέστρεψε μετὰ μίαν ὥραν εύθυμολαταῖς χάρις εἰς τὰς δλίγας ἐπισκέψεις, τὰς δποίας καθ' ἔδον ἔκαμε πρὸς . . . τὴν κυρὰ βαρέλλα,

Τὴν ἀγάπη του.

Ἐφέρετο δὲ ἀγερῶχως ἐντὸς τῆς μεγαλητέρας ἀμάξης, ἥτις ποτὲ ἐφάνη εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν ἀμάξῶν. Όσον μεγάλη καὶ ἀν ἥτον δμωας πάντοτετο μικροτέρας χωρητικότητος, τοῦ δποίου ἔμελλε νὰ παραλάβῃ φορτίου. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκάθισε μόνος αὐτὸς εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, καὶ δπισθεν αὐτὸν σχεδὸν ἀποπνιγόμενος εύρισκετο δ φίλος του στενάζων ἐκπληκτικά καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν κράζων· ἔσκασε.

— Ένῷ δ ἀκακος οἰκοκύρης τῷ ἀποκοίνωται.

— Δὲν ἔχεις τίποτα . . . πρόσεχε δμωας μὴν πολυκουνιέσαι.

Τέλος εἶδον καὶ ἔπαθον νὰ τοποθετηθῶσιν δ κύριος Μερμελένιος, δ σζυγος, η θυγάτηρ, καὶ τὰ δύω τέκνα εἰς τὴν ἄλλην θέσιν τῆς ἀμάξης.

— Άλ, φίλοι μου, γελάτε, ἔκραξεν δ οἰκοκύρης σήμερα πρέπει νὰ διασκεδάστωρας γυναῖκα ή τί ἔχεις πάλι καὶ μ' ἀγριοκυττάζεις μήπως σου εἴπε κἀνεῖς πῶς ἔπια; μόνον δυώ τρία, κι' αὐτὰ νὰ σὲ διαφεύδασσο.

— Καὶ ποῦ θὰ πάμε, ἀφεντικοῦ; θρώτα τὴν στιγμὴν ὁ ἀμαξηλάτης ὑπολογίζων τὸ βάρος του φορτίου του.

Εἰς τὴν ἀπλουστάτην αὐτὴν ἐρώτησιν δ εἰς προσέβλεψε τὸν ἔτερον, ἀμηχανοῦντες ν' ἔπαντάσωσι.

— Λοιπόν, θρώτησεν δ ἀγανακτοῦσα σζυγος, ποῦ πηγαίνομεν, τέλοσπάντων;

— Νά μὲ πάρῃ δ διάβολος, ἀν ἔξεύρω τι μου γίνεται! ἐπεφώνησεν οὖτος. Άμαξά! νὰ μᾶς πᾶς δπου εἶναι πανηγύρι σήμερο.

Ο ἀμαξηλάτης σκεφθεὶς ἐπ' ὀλίγον, ἀπεκρίθη.

— Πανηγύρι; στὸ Πολυτεχνεῖο θαρρόδ . . . ἄ! δη! στὴ Νεάπολη.

— Οχι δά, καλότυχε, εἰς κάμμιας ἐξογή.

— Εἰς κάμμιας ἐξογή; τότε λοιπόν θέλετε νὰ σᾶς πάγω εἰς τὸ Δαφνί . . . εἰς τὴν Κολοκυθοῦ ἐκεῖ θαρρῷ πῶς εἶναι πανηγύρι.

— Λ γειά σου! στήν Κολοκυθοῦ, γιὰ τὸ Δαρφῆ.

— Καλὴ δὲν βαριέσσαι, λέγει ὁ φίλος τοῦ οἰκοδεσπότου, πάσχων γὰ ἔξελθη ὅπισθεν αὐτοῦ δὲν βαριέσσαι, φίλε μου, ποῦ ἔχει σήμερα πανηγύρι εἰς τὸ Δαρφῆ.

— Άς πάμε λαϊπὸν εἰς τὴν Κολοκυθοῦ.

— Μὰ εἰς τὴν Κολοκυθοῦ. . .

— Αἱ κάμε μου τὴν χάριν καὶ σιώπη, γιατὶ καταλαβαίνεις, δτὶ δὲν σ' ἐπῆρα, γιὰ νὰ λές καὶ σ' τὴν γνώμην σου, δلو τὸ ἐναντίο ἀπὸ σῶν τοὺς ἄλλους, ἃς ἡσαι καὶ φίλος μου ἄκρος — τσιμουδιὰ λαϊπὸν, καὶ μὴ παρασαλεῖῃς . . .

Ο Ταλαίπωρος ξηραγγινὸς φίλος, μετανοῦν, διότι εὑρέθη ἔκει, μπὲδε λίξιν δὲν προφέρει πλέον ἀλλὰ προσπεκθεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν μίλιν του χεῖρα, διὰ νὰ δύναται τούλαγχοτον νὰ σύρῃ τὸ μανδύλιν ἐκ τοῦ θιλακείου του, δπως ἀπομάζῃ τὸν καταρρέοντα ἴδρωτα τοῦ προσώπου του, ἐνῷ ὁ οἰκονύρης ἀμέριμνος, διὰ τὰ βάσανα τῶν ἄλλων, ἥρχιτε νὰ διηγῆται τὴν ἴστοιαν τοῦ φίλου του, εἰς τὰ δύσκολα μέρη τῆς ὁποίας, ἐπεικαλεῖτο τὴν ἐπικουρίαν αὐτοῦ, καὶ ὁ κακότυχος ἡτον ὑπόγρειος νὰ διπλωθῇ, καὶ νὰ συμπληρῷ τὰ κενὰ μὲ κινδύνον τοῦ νὰ πάθῃ ἀσφυγῆσαι, διότι η ἀποπληνᾶ δὲν ἡτο τῆς κατασκευῆς του.

Αφῆκαν λοιπὸν τὸν καλὸν οἰκούρην νὰ λέγῃ, χωρὶς νὰ τὸν διακόπτῃ τις. η οἰκογένεια εἶχε συνθήσει πλέον. Ο δὲ τρισδιάστις δικηγορίσκος προσέβλεπε τὴν Χαρίκλειάν του, προσποιούμενος, δτὶ ἔβλεπεν ἀγαθὸν μπαμπά.

Οὐδεὶς βεβαίως ἀμφιβούλει, ἐννοεῖται δσοι καταμέτρησαν τὴν ἀπόστασιν ταῦτην, δτὶ μέχρις οὖν γράψωμεν ταῦτα, ἔρθασεν ἡδη ἡ ἀμάξη εἰς Κολοκυθοῦ, στᾶσα ἐνώπιον τοῦ καρφορεύειου, οἰνοπωλείου καὶ παντοπωλείου τοῦ πρὸ τῆς πλατείας, οἱ δὲ Ηανηγυρισταὶ μας κατέβησαν ἀποπέμψητες τὸν ἀντεξηλάτην, ἀφοῦ τὸν ἐκέρχοσαν ἐν ποτήριον οἴνου, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ δ Πατριάρχης τὸ ἰδιον του, καὶ τοῦ φίλου του ξηραγγινοῦ, δτὶς τελοσπάντων ἐσώθη τοι κινδύνου. Ο Κύριος Μερμελένιος δὲν ἔπινε, διότι ἐσέβητο τὸ αὐστηρὸν τῶν συζύγων βλέμμα καὶ τὰ φοδόγροις πικρεῖς τὰς ὥραίκες του.

Αφοῦ διως περιεπάτησαν ἄνω καὶ κάτω τῆς πλατείας, καὶ εἰσδύσαντες τὸ Βλέμμα εἰς τὰς ἀτραποὺς, ἔξετασαν καὶ τὸ ἐλάχιστον χαμόκλαδον μάτιας δημιούρειον αὐτοῦ κρύπτεται ἕστη, ἀπελπίσθησαν, διότι ἄκρα ἡσυχία βρισιλεῖει, καθ' ὅλην τὴν Κολοκυθοῦ.

Η μήτηρ, κρατοῦσα τὸν βραχίονα τῆς θυγατρὸς, διαθηματίζει ἀνυπόμονα, καὶ ἐπὶ τὴν ἔχην ἀντὸν βάινει ὁ μνηστὴρ τιωπολῶς ὡς ἐρημὶ της, καὶ οὐγὶς ὡς μέλλων δικηγόρος. Τὰ δύο τέκνα παρατρέχουν εἰς τὰ βορειόραδην χείλη τοῦ βύρρου καὶ τελοσπάντων καταλασπόντες τὸ ἐν τοῦ ἄλλου τὰ ἐνδύματα, διὰ νὰ φάνεται, δτὶ κάτι κάμνουν.

Ἐνῷ ὁ οἰκονύρης μετὰ τοῦ φίλου του ἐπισκεφθεὶς μηδενὸς ἐξαιρουμένου; δὲν τὰ ἔκει οἰνόπωλεῖκ, διὰ (νὰ ἐρωτήσῃ ἀν) εἰξέρουν ποῦ-

ὑπάρχει πανήγυρις ἡτον ἡναγκασμένοι νὰ πίνωσιν ἀπὸ μίαν μυριού-ζοντες.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! αὐτὸ εἶναι ἔξοχη;

— Ε! νόστιμο κι' αὐτὸ, περιδιαβάζομε, βλέπω μισὴ ὥρα, τώρα σὰν τρελλοί, μωρὲς κι' αὐτὸ! δὲν μην λέτε, η εὐενεία σας, τι διασκεδασί έρισκετε;

— Καρμίλ, ἀπεκρίθη ὁ σύζυγος, διηγορίσκος οὗφωσε τυὺς ὥμους.

— Λοιπὸν δ ἀμαξᾶς μας ἡτο ἵνα ζῶν νὰ μὰς φέρῃ ἐδῶ, ποῦ δὲν έρισκει κάνεις μήτ' ἔνα κομματάκι τυρί, γιὰ προσφέργι.—Ε, μήπως ξεύρεις τοῦ λόγου σου παλλικάρι ἀν ἡνικαὶ ἐδὼ σιμὰ κάνενα πανηγύρι;

— Κάτω στὴν ἐλαιώνα, ἀπήντησεν διαβάτης χωρικός.

— Ε! τὸ πετύχαγε τελοσπάντων τὸ πανηγύρι λοιπὸν πάμε στὸν ἐλαιώνα.

— Ο ηδης σκάζει τὴν πέτρα, καὶ σεις μου θέλετε νὰ κινήσωμεν τέτοια δραστικά γιὰ τὸν ἐλαιώνα πεζοί, καὶ τι νὰ ιδῆς; ἐλαιώνα! ὑπέλαθεν μεμψιμοιόν δ ξηραγγινός.

— Ακούσε νὰ σου πῷ, ἀδελφοποτὲ, Βλέπω καὶ ἀπὸ τὸ καιρὸ ποῦ ἔχουμε νὰ δη δηνκες τὸν ἄλλαξες φυσική, καὶ τώρα πάντα θέλεις νὰ ἔχης διαφορετική γνώμην ἀπὸ τοὺς ἄλλους, αὐτὸ εἶναι γιὰ γέλοια.

— Γιατὶ μου φάνεται. . .

— Σου φάνεται, δὲν σου φάνεται, δὲν σου περιφέρει. Οι πάμε στὸν ἐλαιώνα, εἶναι πανηγύρι, θι διασκεδάστημε κ' ἔγω, κ' ἡ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιά μου, ἐννοεῖται κ' οι φίλοι μας: ἐπεια δόξα σου ὁ θεὸς, ἔχω τοὺς τρόπους μου, καὶ δὲν μὲ μέλλει δσα κι ἀν ἔξοδεσσο. Εμπρόδες, καλοί μου, χρισύμενοι! πανηγύρι!

Καὶ λέγων ταῦτα ἐλίνησε πρότοις ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ κατέπισθεν αὐτοῦ η συνοδία δόλεκληρος ἐκοῦνσα ἀέκου αὶ δ Ιερόνος καὶ δ Κώστας μόνον ἐδραμον ἐνθουσιώντες εἰς τοῦ πατρὸς τὴν πρόσιλησιν, καὶ μάλιστα τὸν ὑπερέβησαν, διότι τὸ μᾶλλον ἡλικιωμένον σισηλθεν εἰς ἔνα ἀχύρωνα, κράζον.

— Πατέρα! Πατέρα! ἔνα γαδουράκι.

— Παιδί μου, θέλεις νὰ πάξ με τὸ ζῶ;

— Ναι, πατέρα, ἔκραζον ἀμφιθερα θιαπεύοντα τὸν ἀγαθὸν μπαμπά.

— Καλὸ, καλὸ, τώρα ἀμέσως, εἰς τὴν ἔξοχὴν πρέπει νὰ διασκεδάζει κάνεις, καὶ ἔγω ἔχω τοὺς τρόπους μου, δόξα σου δ θεὸς! Θὰ καθαλικέψετε, κ' ἔγω, καὶ σεις κ' ἡ Χαρίκλειά μου, δλοι, δλοι: καὶ σ' γυναῖκα. . .

— Βέβαια, τι ταιριάζει! κ' ἔγω στὸ . . . ! ὑπέλαθεν η γυνή μήν ἐτρελλάζῃς ἄνδρα!

— Θέλω νὰ διασκεδάσης, γυναῖκα. Θέλεις ἀλογο, μουλάρι, τι θέλεις; λέγε, ἔχω τοὺς τρόπους μου νά . . .

— Καλὲ μήτε τὸ ένα, μήτε τὸ ἄλλο· μήγαρος εἰξένερω νὰ καθαλικέψω;

(ἀκολουθεῖ)

κριθῶμεν ἡμέραν τινά μετ' αὐτῆς, τῶν ἀμαρτιῶν της ὁ σάκκος; Ήν
ὅνται πολὺ βαρύτερος ἀπὸ τοῦ ἰδιώτου τὸν σάκκον.

— Ό, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, καθόσον καὶ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ θά-
τηναι ἐντός. — Πλὴν δὲν μὲ λέγεις, τί μᾶς μέλλει δι' αὐτά; εἶπε,
τὸ πεῦμα μορφάζεν, καὶ ήρχισε νὰ κρούῃ εὐθύμως τὸ κύμβαλόν
του. — Ἐλα, μὴ βραδύνης, ἐνδύσου καὶ διὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ ἐπίγειον
καθαρτήριον, διὰ νὰ ἴδωμεν τίνες καθαρίζονται τελοσπάντων εἰς τῆς
στείρας Καλλιρρόης τὰ φείδη.

Τύρα καὶ θολὴ ἀτμοσφαίρα, ἀποκρύπτει τὸ γλυκὺ χρῶμα τοῦ οὐ-
ρανοῦ μας, καὶ δὲ ἐρωτικὸς ἥλιος δὲν χρυσόνει μὲ μίαν ἀκτίνα τὴν ἐ-
στιλβωμένην κόμην τῶν ἐλληνίδων του ἐρωτέαν, ἀλλὰ δακρύει κε-
καλυμμένος ἀπὸ ζηλότυπη νέφη, καὶ ἡ καταπίπουσα ἥδη λεπτὴ
βροχὴ, εἶναι τοῦ Φοῖβου τὰ δάκρυα. Πέμπρα σύννους καὶ ἀπὸ μελανὰ
νέφη κεκαλυμμένη, δρυοίζει τὴν καλογραίαν τεσσαρακοστήν, ἥτις αὐ-
στηρὰ καὶ ἀδυνάτης, ἔρχεται νὰ καταστρέψῃ τὴν κραυτάλην τῶν
συμποσίων, νὰ ἐπιβάλῃ σιγὴν εἰς τῶν δρυγῶν τὰς φωνασκίας, καὶ νὰ
πατήσῃ τὸ ἀσπαζόν πτῶμα τῆς ἀποκρέω, τῆς ὄποιας οἱ παράφοροι
θυαστῶν, ματαίως πάσχουν νὰ παρκτείνωσι τὴν ζωὴν μίαν εἰσέτι
ώραν, μίαν εἰσέτι στιγμήν, ἀπινόμενοι εἰς ἀσεβὴ εὐθυμίαν, ἐνῷ τῆς
ἐκκλησίας δὲ κώδων προσκαλεῖ εἰς σύννοιαν τὸν πιστόν.

Οἱ Ἀδόητοις μετὰ θλίψεως ἀθεώρει τὴν ἐνόπιον του ἀναιγομένην
· · · σκηνὴν, ἐνῷ τὸ τρισέγγονον τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου, ἔλεγεν
εἰς ἐν του μειδίαμα σκωπτικόν, εἰς δὲ κατεράνετο ἡ ἐνδόμυχος χα-
ρεκακία του.

— Εἴ, πῶς σοῦ φάίνεται, Δέσποτα, η γριτιανικὴ αὐτὴ ἕօρτη;
δὲν εἶναι θελητικωτέρα τῆς τυρινῆς Κυριακῆς; ἐγὼ τὴν προτιμῶ,
καὶ ἀπὸ τὸν γοεδὸν τὸν ὄποιον στήνουν οἱ κολκησμένοι.

Δός με, δός με τὴν ἀδειαν ὑ ἀναμιχθὲ κ' ἐγὼ εἰς τὸν κύκλον ἐ-
κείνον τῶν χορευτῶν, καὶ δίδων τῆς οὐρᾶς μου τὴν ἄκραν, ἀντὶ μαρ-
μαλίουν, εἰς τὴν σεμνότυφον ἐκείνην μελαγχρινὴν, νὰ λάβω τὴν τιμὴν
νὰ χορεύσω τὸν ἀρετῆ συρτὸν μετ' αὐτῆς, καὶ κόπτων αὐτὸν, νὰ
εύρεθω ἀπέναντι τοῦ βρακοφόρου, διὰ νὰ λάβω τὴν εὐχαριστησιν
νὰ χορεύσω καὶ μαζῆ του τὸν χρήσεντα καὶ πλήρη εἰκόνων καροιλαμᾶ.
διότι μὲ θέλγει τοῦ πελλικαριοῦ η γραφικὴ ἐνδυμασία, καὶ μοῦ πέρ-
νουν τὸν νοῦν τῆς μελαγχρινῆς ἐκείνης αἱ ἡδυπαθεῖς συστροφαί.

Ἄφες, ὡ, ἄφες με, Δέσποτα, νὰ καθίσω εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἐ-
κείνην τράπεζαν, τῆς ὄποιας τὸν κύκλον μορφόνουν καὶ κεκρύφαλοι ὑ-
περμεγέθεις, καὶ ἀλύγιστα φέσια, καὶ ἡμιξύρστοι κρόταφοι, καὶ ἀ-
ξιοπρεπέστατοι εὐρωταῖκοι πίλοι ἄφες με εἰς τὴν ἐρεθιστικὴν ὅσμὴν
ἐνὸς τρυφεροῦ πράσσου νὰ πίω μίαν, μὲ πατριάρχου βάκγου κατά-
νυξιν, συντρίθον ἐν ποτήριον εἰς τὸ πεῖσμα τῆς σκελετώδους τε-
σσαρακοστῆς σας.

Ἄς πηδήσω τούλαχιστον εἰς τὴν αὐτόχθονα ἐκείνην δρυχήστραν, ἥ-
τις κατενθουσιαὶ τὴν φιλόμορφουν ἐκείνην χορείαν, καὶ διὰ ἐνώσω τὴν

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

***

Καλῶς την τὴν σαρακοστὴ μὲ γέλοια, μὲ τραγούδια.

Ἐψαλε λεπτὴ, ἐπίβρινος φωνὴ, τῆς ὄποιας τὸ ἵσον ἐκράτει τὸ θο-
ρυβόδες τοῦ σημερινοῦ Ἀθηναίου κύμβαλον, καὶ ἡνοιέζεν δρυμη-
τικὰς τοῦ ἀδηρότου δύρα, καὶ θὴ στιγμὴν ἐκεῖνος ὠνειρεύετο, ὅτι
εὑρίσκετο μεταξὺ τῶν πάλαι συμπολιτῶν του, πανηγυρίζων τὰ Διο-
νύσια, καὶ ἔχων ἐνώπιον αὐτοῦ ὑπουργοὺς, βουλευτάς, γερουσιαστὰς
καὶ δεσποίνας, οὐχὶ θελκτικωτέρας τῶν σημερινῶν τοῖς ἔψαλε τὸ
ἔξ αμάξης, καὶ τὰ χεῖλη του ὑπέσκαζον τὸ μειδίαμα, τὸ ὄποιον
καὶ ἔξυπνος ἔχει, χάριν εἰς τοὺς σημερινοὺς ἀπογόνους των.

Τοῦ ἀδηρότου τὸ ὅμιλα ἡνεάρθη καὶ εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἡλίου
ἀκτίνα, εἰδὲν τὸν πονηρόν του αἰχμάλωτον, ὅστις μὲ κισσὸν ἐστεμ-
μένος καὶ μὲ δλέμια ἡμίσθεστον ἐπανελάμβανε μὲ βάκγου κατάνυξιν.

Καλῶς την τὴν σαρακοστὴ

Εύπνα π' ἀνάθεμάσε,

Καὶ μὴν πολυκοιμᾶσαι.

— Υπαγε δίστω μου, Σκτκνᾶ! τὶ χαρατῇ τὶ τραγούδια πρωΐ,
πρωΐ! οὐδὲ ἡ καθαρὴ δευτέρα δὲν ἡμιτόρεσε νὰ σὲ καθαρίσῃ;

— Ό! δέσποτα, λεπρονεῖς, καθὼς βλέπω, ὅτι οἱ δαίμονες δὲν εἰ-
ναι, οὐδὲ ὑπουργοὶ ἀμαρτωλοὶ, οὐδὲ βουλευταὶ κολασμένοι, οὐδὲ ἀδηρο-
ταὶ ἀ κόλαστοι, διὰ νὰ καθαρίσωσιν, ὡς ἐκεῖνοι, τῆς ἀποκρέω τὰ
παρκπτώματα μὲ τὴν νηστείαν τοῦ ἐγκληματικοῦ κρέατος καὶ
τὴν ἔξακολούθησιν τῶν ἀθώων ἀμαρτιῶν των.

— Καὶ λοιπόν;

— Καὶ λοιπόν ἐγερθῆτε, παρακαλῶ, διότι δὲν δύνασθε, νομίζω,
νὰ ἀρνηθῆτε, ὅτι ἡ ἐντιμος φιλία μου σᾶς καθιστᾷ ὀπωσδήποτε
ἔνοχος; εἰς τὰ σπουδαῖα αὐτὰ ἀμαρτήματα, μολονότι, διὰ τὴν κυρίαν
πολιτικὴν, καθόλου δὲν μὲ τύπτει ἡ συνείδησις, ἀν μάλιστα τύχῃ νὰ

— Τῶν κρινολίνων, βεβαίως, τῆς κομψοτάτης ἔργολαβίας, καὶ
τῆς σειρῆνος πολιτικῆς Ω, ἔχεις δίκαιον ἐλησμόνησα, ὅτι εἴμαι ἔ-
νοχος; εἰς τὰ σπουδαῖα αὐτὰ ἀμαρτήματα, μολονότι, διὰ τὴν κυρίαν
πολιτικὴν, καθόλου δὲν μὲ τύπτει ἡ συνείδησις, ἀν μάλιστα τύχῃ νὰ

γλυκεῖτεν φωνὴν μου, μὲ τῶν διπόδων τούτων τὴν μελωδίαν, τὰ δποῖα νομίζεις, ὅτι συνηθροίσθησαν ἀπέναντι τοῦ κοιμητηρίου, διὰ νὰ ἀποστάσουν, ώς ἄλλοι Θρφεῖ, ἀπὸ ταχὶ χάρου τοὺς ὄνυχας, τὰς κοιμαμένας τῶν Εὐρυδίκας. Δοιπόν, θὰ μὲ δόντης τὴν ἄδειαν νὰ χαρεύσω, νὰ ψάλω, καὶ νὰ πηδήσω μαζῆ τρωγά; εἶπε καὶ ἀναμένων τοῦ Αἴδηρίτου τὴν συγκατάθεσιν, μόλις οἱ ὄνυχές του ἤγγι ζον τὴν γῆν.

— Μὴν κινηθῆς, Δαιμόνιον, διδτὶ απατίως ή καθαρά του μαρφή, θὰ γίνη καθρέπτης τῆς καθαρᾶς των Δευτέρων. ¶ . 3

— Δὲν κινοῦμαι λοιπόν, καταλαμβάνω τὴν ζηλοτυπίαν σου. Πλὴν σχι! δὲν θὰ μὲ ἐπιδίσῃς καὶ νὰ ἐντρυφήσω εἰς τὴν θέαν των.

Ιδε, ίδε ἔκεινον ἔκει, τὸν μάλις κραυσθεῖσαν εἰς τοὺς πόδας του νάνον· ίδε μετὰ πάσης ἐμβρύωσίκ, ἀνκυστρεῖ τὸ ἀνάστημά του, μὲ τὸ κολοσσαῖον ὄφος μιᾶς στάλης τοῦ Ολυμπίου Δίὸς, καὶ ἐνῷ τὴν ἀπαιλεῖ μὲ τὸν γρόνθον του, χάνει τὴν ἰσοσταθμίαν καὶ πίπτει.

Ω, τὸν ἀστεῖον τὸν ἄλλον! ἐνῷ μὲ χαλαρὸν βῆμα προσκρούει οἰνοβαρῆς κατὰ τῆς ἄλλης στάλης, ἀπομακρύνεται ζητῶν σγγνώμην ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἵσταμενος πρὸ μιᾶς ἀμάξης πλήρους ὁραίου κόσμου συστρέψει τὸν σπανότρυχα μύστακά του ἐρωτικῶς. Εἶναι δὲ οἱ Άδωνις, οἱ Νάρκισσος εἰς κραυκοκατάνυξιν.

— Εὖδον είμαστε κ' ἔμεσῃ μόλις τὸ θάρρος ὅρμας . . . . κράζει, καὶ ζητεῖ νὰ εἰσπηδήσῃ ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ητις φεύγοντα, τὸν ἀρίνει νὰ φιλῇ τὸ ἔδαφος τῶν καθαρῶν μένων τὴν ἐπιφύλαξιν — Α! διαβόλου μασκαράδες! . . .

Ιδε, ίδε προπάντων ἔκεινον, Δέσποτα, δστις μὲ κόμην φιλαρέσκως ἔστιλθωμένην, μὲ δελίον χρυσόδετον εἰς τὸν δφθιλμὸν, καὶ μὲ μειδίκια γλευκιστικὸν εἰς τὴν χείλη, πᾶς περιβλέπει ὡς ἄλλης σφρίξ; δη, τοὺς ὑπ' αὐτὸν διατκεδάζοντας μῆρμακας — διάδολος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν μου (ηθελα νὰ εἰπῶ δὲ ἄγγελος) ἐξὸν δὲν ἦνται φαναριωτάκι. Τὰ εὐλογημένην αὐτὰ προϊόντα μοσχοβούλουν μακρόθεν τὸ εἶδος των. Φέρει ἐπὶ τὰ παιδικὰ στήθη των σταυρὸν τοῦ σωτῆρος, καὶ βλέπων κατὰ μέρος ἀγωνίστην τινα ρίχτενδύτην — Δότε με τὴν φωτιάς τα, τὸ λέγεις γλευκιστικῶς, πυργόνον πρὸ αὐτοῦ τὸ στήθος του.

Ο γηραλέος ἀγωνιστὴς προσέβλεψεν αὐτὸν ἡρέμα, καὶ σύνεφον προχύνων καπνοῦ ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἔκενον — Δότε με νὰ πίω εἰς μνήμην τοῦ Καραΐσκου μας, εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν συναδέλφους του, καὶ ἐστρέψει τὰ νῶτα εἰς τὸ παιδάριον. . .

Άλλ' ο κόσμος αὐτὸς ἐτρελλάθη! δὲν κατέσκεψε τὴν ισχυνὴν Αποκρέω ἐνὸς στιχουργοῦ, συντρίβον πρὸς τιμῆν του ἔνα καὶ οὐ φιο Καρύδη. Ο ἄλλις χοροπλῆστης Βακχὸς ή μοῦσα τις μαγρητεῖομέρη. Ο ἄλλος πίνει εἰς ὑγείαν τοῦ φίλου του, δστις ἀπέθηκε πέρυσιν, ο ἄλλος εἰς αἰώνα μνήμην ἔκεινον, μεθ' οὐ χορεύει παράπλευρος, καὶ τρίτος τις τοὺς ἐσωτῆρας, τὶ γίνονται οἱ ἄγγελοι εἰς τὰς ἱνδίας;

Ἐκείνος ἐνθυμούμενος τὴν μακαρίτιδα μάρμην του κλαίει, ο ἄλλος ὑποθέτων, δτι γίνεται ὑπουργὸς ὑπόσχεται θέσεις καὶ διπλώ-

ματα εἰς τοὺς φίλους του, καὶ τρίτος τις φιλεῖ περιπαθῶς τὴν γενειῶσαν ὄψιν ἐνὸς βρακά, ἐκλαμβάνων αὐτὴν ὡς τὴν φοδόχρουν σψιν τῆς φίλης του. . .

Ο Αἴδηρίτης δὲν ἔδιδεν προσαγήν, εἰς δσα τὸν ἔλεγεν ὁ εὐτράπελος σύντροφός του· τὸ βλέμμα του ἡτένιζε μετὰ συμπαθείας, ὀλίγα βήματα μακράν τῶν ὁργίων, τὸ πλανώμενον βῆμα πενθηφορούσσες τινὶς γυναικὸς, ητις ἐβάδιζεν πρὸς τὴν ἐρήμην τοῦ νεκροταφείου ὄδον, ὀχροτέρα τῆς χειμερινῆς ἀνθοδέσμους της, καὶ σιωπηλὴ ὡς τὸ μνῆμα εἰς δὲν ειπειλλε νὰ τὴν καταθέσῃ!

— Ή, ἔκραξεν, ἔξακολουθῶν νὰ τὴν ἀτενίζῃ, καὶ ή συνήθως σκαπικὴ φυσιογνωμία του, κατέστη ὥχρα καὶ περίλυπος.

Ω, πόσον ἀγκαλιά τὴν ἀγκαλιά των γυναικῶν, ητις ἐνθυμεῖται τοὺς ἀποθαμμένους της φίλους, καὶ φέρει ἀνθοδέσμας εἰς τὰ λησμονησμένα των μνήματα! ἐν δάκρυον δι' αὐτὴν συμπαθείας, καὶ περιφρονήσεως γέλωτας δὲν ποὺς οἰνοθάρετ; τούτους!

— Εκατάλαβε, εἶπε τὸ Δαιμόνιον, ίδον τὴν σκυθρωπότητα τοῦ Δεσπότου του, σύμερον εὑρίσκεται εἰς τὰς πυραδέδους ἔκεινας στιγμάς σου, καὶ δὲς ὅλα τὰ βλέπεις ἀνάποδας ἀλλ' ἐπειδὴ μου κυκοφαίνεται νὰ σὲ βλέπω νὰ τήκεσαι, θὰ σὲ κάμω νὰ είθυμητης μὲ τὴν θέαν ἐνὸς μαγνητιστοῦ τῶν Μουσῶν, τοῦ ἵποίου τὴν ἐμφάνισιν ἀνήγγειλον οἱ μεγάλοι συντάκται τῆς περιλημένης Ελπίδος σου, καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ σου Λίθωνος, γωρίες διόλου, μα διόλου! νὰ τοὺς παρακαλέσῃ . . . Θέλω νὰ εἴπω, Δέσποτα, διὰ τὸν μικρὸν ἔκεινον τοῦ Σκόκου συναδέλφον, δστις μὴ δυνάμενος νὰ γράψῃ ἐνὰ εἰς μάτην, εἰς μάτην πάσχει νὰ φέγγη μὲ τὸ τρομερὸ κονδυλάκι του, δσα ἀρεσκομένη ή κοινὴ γνώμη ἐπιζητεῖ καὶ δστις εἰζεύρων οἰκοθεν πῶς συνιστῶνται οἱ ἀσημοι μᾶς ἐλέγχει εἰς τὴν δροῦαν συντάττει γελοιογραφίαν τοῦ ταλαιπώρου Αριστοφάνους, δτε ήκολουθήσαμεν τὸ καλόν του παραδειγμα.

— Α, φιλέκδικο! αὐτὰ τὰ λέγεις ἐγγιγμένα κατάκεδα, διότι σὲ ἔβαλε νὰ κρατής τὴν λεκάνην.

— Χι, Χι, εἶναι ἀλήθεια ἔκρατοῦσα τὴν λεκάνην, διότι οἱ συνδρομήτριαι μας εἰχον τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀναγνώσκωσι τὸν Αριστοφάνην. Άλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀχάριστος, καθὼς βλέπω, ποτὲ δὲν θὰ τοῦ γίνη πλέον αὐτὴν χάρις. Επειτα δὲ ὥρισθησαν καὶ αὐταὶ εἰς τὸ πάθημά των, νὰ μὴν τὸν ἀναγνώσωσι πλέον, καὶ ἀνὴθελεν ἀκόμη κάμει ἀκροστιχίδας σταυροειδεῖς εἰς τὸ ὄνομά των.

— Ο Αἴδηρίτης εἰς ταῦτα ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς, καὶ δι μικρὸς Σατανᾶς ἐπιθυμῶν νὰ μεταβάλῃ τὸ μειδίαμα εἰς γέλωτα, ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ ἔγεινεν ἀρχυτας.

Δὲν παρηλθον δίλγαι στιγμαῖ, καὶ ίδον ἔρχεται νὰ πίπτῃ λεπτὴ δροχὴ, ίκανη νὰ διαλύῃ τοὺς κύκλους τῶν εὐωχούντων.

Τὸ θέαμα τότε ήτο κωμικώτατον, καὶ δὲ Αἴδηρίτης δὲν ήδυνήθη

νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, θέλειν τὸν μὲν νὰ λαμβάνῃ ἐσπευσμένως τὸν τάπητά του καὶ νὰ φεύγῃ κεκαλυμμένος μὲ αὐτὸν, τὸν δὲ ρίπτοντα ἀποχαιρετισμοῦ βλέμμα εἰς τὴν νηστήσιμον τράπεζάν του καὶ δίδοντα φίλημα εἰς τὸ τελευταῖον του ὀστρακόδερμα, νὰ τρέχῃ καταρρώμενος τὴν δροχὴν, διὰ νὰ προσθίσῃ τὸν ἄρπαγα τῆς οἰνοφιάλης του.

Ἐδῶ γυναικες μὲ θηλάζοντα τέκνα εἰς τὴν ἀγκάλην ἔφευγον πρὸ τῶν συζύγων των, αἵτινες εἰς τὸ πεῖται τῆς διακρίτου βροχῆς ἔμενον ὡς Σπαρτιάται ἐπί—της φιάλης των....

Ἐκεῖ ἀνασυρθεῖσαι ἐσθίτες; ἐπρύδωσαν τὰ σεμνὰ κρινολίνα των, καὶ μανδύει καὶ Ήελιστίε, καὶ Ραγγλὰν ἐπρύσφεροντο παρὰ τῆς ἵπποτικῆς νεολαΐας εἰς τὰ φεύγοντα Μαλακήφ· καὶ ἤκουόντο πανταχοῦ καὶ γέλωτες, καὶ κραυγαί, καὶ στεναγμοί, καὶ κωμικαὶ διαμαρτυρήσεις κατὰ τῆς βροχῆς, τοῦ ἀμάξηλάτου καὶ κατὰ τῆς Ἱερᾶς συνόδου, ἥτις δὲν ἐφρόντισε νὰ στήσῃ ἐκεῖ παραπήγματα.

Οἱ Ἀθηναῖς, ἀγέλα ἔτι, διε τὸ δαιμόνιον ἐμφανεῖσθεν, τῷ εἶπε, φιλικῶς μειδιῶν.

— Λ., τελοσπάντων κατόρθωσα νὰ γελάσῃς μετασγηματισθὲν εἰς δροχὴν, ίδων διε μόνον μειδίαμα οἴκτου εἶχες διὰ τὸν ἀστειον Ἀριστοφάνην μης.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΕΑΝΟΣ.

ΣΠΟΥΓΔΑΙΟΝ.

Παρῆλθεν ἡδη καὶ ἡ τρίτη τριμηνία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν, καὶ πολλοὶ οὐδὲ λεπτοῦ συνδρομὴν εὐηρεστήθησαν νὰ πληρώσωσιν.

“Οσοι λοιπὸν τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται ἐντὸς 10 ἡμερῶν νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς Κ. Κ. Ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ’ ὃν θέλουν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδιέσεις ἡμῶν.

“Αλλως εἴμεθα ἦναγκασμένοι διὰ τῶν ἀνὰ χεῖρας μας ὑπογραφῶν των νὰ ζητήσωμεν τὸ δίκαιον μας, διακόπτοντες συάρμα καὶ τοῦ φύλλου τὴν ἀποστολήν.

‘Ο ‘Εκδότης